

Kansız Gelen Karşı Devrim

İçeriği Yazan: [Saadet TOKSÖZ](#) [1] Zaman: Cts, 12/09/2009 - 06:00

“Çaresiz kaldığım zamanlarda gider, bir taş ustası bulur, onu izlerim. Adam belki yüz kere taş vurur. Ama değil kırmak, küçücük bir çatlak bile oluşturamaz. Sonra birden, yüz birinci vuruşta taş ikiye ayrılır. İşte o zaman anlarım ki; taşı bölen o son vuruş değil, ondan öncekilerdir.”

(Jacob Rite)

Türkiye’de, Cumhuriyet’in kurulduğu günden beri, genelde yobaz ve ABD-AB işbirlikçileri, ülkeyi ele geçirmek için laik rejime karşı yıllardır el altından makine gibi işleyen bir sistemle karşı devrim oluşumunun alt yapısını hazırladılar. “Karşı devrim nedir?” diye baktığımız zaman, sözlük anlamı itibarı ile, “Mevcut devlet düzenine karşı girişilen silahlı veya silahsız harekattır.” şeklinde açıklanıyor. Bu yazımda, bizi böyle bir düşünceye yönlendiren sebepleri ortaya koymak istiyorum.

Türkiye’de gizliden gizliye yapılmaya çalışıldığına eskisine göre daha çok inanılan karanlık müjdeleyicisi, Refah Partisi başkanı

Hüsamettin Erbakan, 13 Nisan 1984 tarihinde Refah Partisi Meclis Grubunda yaptığı konuşmada: Refah Partisi liderleri gelecek, aklı düzeni getirecek. Bu görüşü dinleyen kâhri ve yobaz kansız ve elcâzî diyorlar. (Hüsamettin aklı düzen diye bahsettiği şey, karşı devrim oluyor) Türk kıyafet tarihine adını atan hatiflerdir.

Ne mutlu bize! Artık adil düzene sahip bir ülkeyiz.

Demek ki, daha önceki laik sosyal hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nde adil düzen oluşturulamamıştı ki, birileri bizim adımıza mevcut düzene karşı yeni bir düzen oluşturma gayreti içine düşmüş, karşı devrim sözünü hiçbir zaman telaffuz etmeden ve de millete hissettirmeden giriştikleri bu eylemlerinde adım adım başarıya ulaşıyorlar.

Kendilerini tebrik etmek lazım!

Bu milletin hayrına çalıştıklarını iddia eden bu gerici hareket, Adnan Menderes döneminde başlamış olup, 12 Eylül sürecinde hızlanmış ve günümüzde altın çağını yaşamaktadır. Bu günlere hangi aşamalardan geçilerek gelindiğine bir göz atacak olursak, kronolojik olarak tarihe dönüp bakmak gerekir. (Tabii, bu olaya CHP'nin verdiği katkıları da unutmamak gerekir.)

1936 yılında

Atatürk'ün emriyle, Türk İsmiyle bir devlet çıkarılması için, büyük bir eğitim seferberliği başlatıldı. Hasan Ali Yücel emrindeki eğitimciler, kısa sürede tüm Türkiye'de eğitim enstitülerini, halk okulları ve 40 kily okulu açarak kurdular. 17 Nisan 1940 yılında açılan Kily Enstitüsü CHP'nin içindeki sağ görüşlü İsmailiye Örneği ve başka kumet İsmi ve arkadaşlarının olduğu CHP'li bir kapalılaşma giden yolda, 1940 yılında eğitim kurumları ve devlet ve toplumun de devrimci hareketleri. 1937 yılında da Demokrat Parti'nin ve başka İsmi olduğu, devrimci hareketleri açarak başlamasına oldu. Bu arada, sağ görüşlü İsmiye CHP'nin içinde ve İsmi olduğu kurum adı gidebilir, demek ki, bu kurumun açılması o dönemde de çok ve kullanan kullandı.)

1 Mart 1950: CHP hükümeti, tek ve türbelenin kapatılmasına dair 677 sayılı yasaı yorultuktan kaldırıyor.

2 Aralık 1950: Arap harflerle tedricen yazmak için gitti ya da aleni deneme açılar halinde 23 Eylül 1951 günü, 12073 sayılı kararnamedeki yasallama kaldırıyor. Bülence Kur'an kursu ve İsmail Hatip Okullama yeni iş yapıyor.

Daha önce devletin ve milletin bütünlüğü için sakıncalı olan bu maddeler, 1950'lere gelindiğinde ne olmuştu da artık, bu maddelerle ilgili olan sakıncalı durum ortadan kalkmıştı?

1950'li dönemlere kadar oluşan Kemalist mantığın getirisi laik rejim, toplum tarafından çok çabuk benimsenip, uygulamada da çok kısa sürede gelişen ve yükselen bir devlet olması, içinde bulunduğu jeopolitik konumu ve sahip olduğu mevcut kaynakları itibarı ile, ekonomik ve politik açıdan dünya hakimiyetini ele geçirmek isteyen ABD-AB için çok ciddi tehlike oluşturmaması, içerideki Cumhuriyet karşıtı yobazlarla ABD-AB'yi aynı kulvarda buluşturdu.

1950'lere gelindiği zaman, Demokrat Parti süreciyle beraber, daha önce Cumhuriyetin kurucu kadrolarında yer alamayan bu kesim, bu kez ABD'yi arkasına almış ve Marshall Planıyla güçlenmiş olarak yeniden siyaset sahnesine dönmüştür. ABD ile organik ilişkilerin geliştiği bu dönem, aynı zamanda dünyanın Soğuk Savaşı da içerecek şekilde ikiye bölündüğü bir tarihsel konjonktüre denk gelir. Özellikle 2. Dünya Savaşı'nda Almanların savaşı kaybetmeleri sonucunda, bizimkiler Rusya'nın korkusuyla kendilerini Amerika'nın güvenli kollarına teslim ettiler. Yani, yıllardır dillerinden düşmeyen demokrasiye geçiş yaptılar. ABD'nin temel koruma ekseninde önemli bir yer tutan, Sovyetleri güneyden kuşatma politikasının gereği olarak, bir taraftan askeri örgütlenmeler geliştirilirken, diğer taraftan Türkiye'de toplumun bütün bireylerini içine alan, oldukça katı, merkezi ve gizli örgütlenmelerin milliyetçilik çimentosu ile anti-komünizm temelinde geliştirilmesine özel bir önem verildi ve uydurdukları potansiyel komünist tehlikesine karşılık 'İslamcı' sivil örgütlenmeyi başlattılar.

1950-1960 yılları arasında çıkarılmış yasalar emperyalizmle bütünleşmenin, yani emperyalist sömürünün Türkiye'de daha da yaygınlaşmasının önünü açacak içerikte oldu. Halkçılığı, devletçiliği tarihe gömen sistemin insanları göbeğinden kapitalist sisteme bağlaması, karşı devrim ideallerini gerçekleştirebilmek için son derece önemliydi. O dönemde toplumu Kemalist mantıktan uzaklaştırmak için, insanların karşısına din olgusunu çıkararak, hızla İlahiyat Fakültesi ve İmam

Hatırlar yaygınlaştırılmaya başlandı. Aynen bugün olduğu gibi, dönemin başbakanı ve kurmayları tarafından dinî söylemlerle Cumhuriyet rejimini gözden düşürme gayretleri ve bu konuda uyguladıkları politikalar bugünkü AKP politikaları ile birebir örtüşüğünü görüyoruz. Menderes'in

Karşı devrim girişimlerinde veya ülkeye hakim olma girişimlerinde üniversiteler en önemli kilit noktalarını oluşturur. Türkiye'nin geçmişindeki siyasi olayların çıkış noktası hep üniversitelerdir ve bu olayların bastırılmasında üzerine düşülen ilk yer de üniversitelerdir. 12 Eylül döneminde yapılan darbeyle, Cumhuriyet aydınlarının ve düşünen, sorgulayan gençliğin üzerinden silindir gibi geçip, Türk insanının çağdaş bir medeniyete doğru giden yolunu da kapattılar. Demokrat Parti'nin tabanını devralan Anavatan Partisi, böylelikle yarım kalan projeyi tamamlamak üzere ABD ile birlikte yola devam etti. O dönemde gelecek nesil üzerinde zihinsel hakimiyeti oluşturmak için, Fethullah Gülen cemaatini devreye sokup, devletin katkılarıyla "ışık okulları"nı ülkenin her tarafına yaymaya başladılar. Böylece bu okullarda yetişecek nesille üniversiteleri kontrol altına alıp, aynı zamanda gelecekte devlet kadrolarını oluşturmak için hazırlanan bu zemin bugün meyvelerini vermiş ve AKP'yi beslemektedir. Özal ve Demirel, bu cemaatin önünü açacak her türlü devlet desteğini sağlayarak, sistemi devreye soktular. Ülkenin üretimini durduracak anlaşmalarla ülkeyi yoksullaştırıp, toplumu yolsuzluğa özendirerek söylemlerle ve icraatlarla toplumu bir arada tutan ahlaki değerleri zamanla yok ederek, 'Gemisini yürüten bin yaşasın' zihniyetini aşıladılar. (Bu da BOP'un öngördüğü temel hedeflerden bir tanesi oluyor.) Bu defa herkes, kendi gemisini yürütme derdi ile sisteme entegre oldu. Bu arada ülkenin gelir kaynaklarını yabancılara verilmesini öngören özelleştirme politikalarıyla da ülkenin işgal edilmesi süreci başlatıldı.

1990'lara gelindiğinde değişim süreci daha hızlanmaya başladı. Çünkü, 80 sonrası cemaatlere verilen ekonomik desteklerle İslamcı burjuvayı oluşturmaya başlamışlardı ve siyasi hayatta söz sahibi olacak kıvama gelmişti. Bu yıllarda Refah Partisi sayesinde ele geçirilen belediyeler, sistemin çarklarını daha hızlı bir şekilde döndürmeye başladı. Artık devletin mevcut imkanları ve ekonomik desteği de oluşturulunca, kavramsal algılamaları, çalışmadan, kısa yoldan zengin olma şeklinde oluşturulmuş toplumu yönlendirmeleri ve kendilerini takip ederek zenginleşen İslamcı burjuvazi ile Kemalist rejimi ele geçirip, ortadan kaldırmaları artık hiç zor olmayacaktı.

Nitekim de öyle oldu. Ülke ekonomisini, üretmeden sadece tüketime yönelik ve ülke kaynaklarının rantı üzerinden kurgulayanlar, 2001 krizinden faydalanarak ülkeyi ele geçirmek için gerekli hamleyi yaptılar. 2002 ve 22 Temmuz 2007 ile birlikte, yıllardır gizliden gizliye sürdürülen karşı devrim süreci, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni ele geçirerek karşı devrimin son ayağına gelinmiştir.

Devletin ele geçmesi süreciyle başlayan gelişmeler, devletin gücünü oluşturan toplumsal bütünlüğü ortadan kaldıracak politikalar üretilmesiyle son hamleyi oluşturma çabası yönündedir. Bunun için politik psikoloji teknikleri kullanılarak, bölünmeyi ve ulus-devlet anlayışını ortadan kaldıracak dinamikleri öne çıkararak, toplumun kavramsal algılarını ve beklentilerini bu yönde oluşturmaya çalışıyorlar. Bunu yaparken de 'Bireysel özgürlükler' adı altında pembe cümlelerle durumu hoş gösteriyorlar.

Biliyorsunuz bireysel özgürlükler, önce türbanla başladı. AKP bu yüzden kapatılma riski ile karşılaşınca, türbanı Çankaya Köşkü'ne oturtular. Bu da, karşı devrimin en somut örneğini teşkil etmektedir. Sonra bu bireysel özgürlükleri, devlete ait kurumlarda uygulamaya başladılar. İçki yasağı gibi, türbanın devleti temsil eden sembol olması gibi, devletin bütün kadrolarının sözleşmeli personel sistemi ile imamlardan oluşturulması gibi, eğitim sisteminin sadece din öğretileri üzerine kurgulanması vb. gibi uygulamalarla devlet de bireysel özgürlüğünü elde etmiş oldu.

Sonra milletin bireysel özgürlüklerine el attılar. Başbakanın alt kimlik, üst kimlik söylemleriyle başlattığı kimlik sorgulamasıyla, herkes etnik kimliğini yeniden hatırlamaya başladı. Türkiye

Cumhuriyeti'nin temel dinamiklerinden olan Türk milliyetçiliği "ırkçılık" yaftası ile suçlanmaya başlarken, etnik milliyetçiliği İslam'ın arkasına sığınarak sürekli ön plana çıkararak, milleti kendi içinde ayırıştırma ve Türk milleti olgusunu ortadan kaldırma gayretleri tam gaz devam ediyor. Geline nokta, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmak neredeyse suç sayılacak. Ulus-devlet mantığına aykırı olan bu durum, AKP'nin başarmak zorunda olduğu, Güneydoğunun Kürtlere verilmesi projesi için uygulamaya konulmuştur. Adına Kürt açılımı dedikleri fakat bir türlü açılmayan bu açılımı, mümkün olduğunca gerçek yüzüyle ortaya çıkarmadan halletmeye çalışıyorlar. Burada hedeflenen ABD- İngiltere-İsrail üçlüsü, Araplar, İran ve Türkiye dışında kendi denetimleri altında bir Kürdistan istiyorlar. Kuzey Irak'ta oluşturdukları ayağın Türkiye, Suriye ve İran' a uzatılarak, bu ülkelerin denetim altına alınmaları Büyü Ortadoğu Projesi'nin odak noktasını oluşturuyor. Kıbrıs'tan Türkiye'nin tasfiyesi, Barzani yönetiminin AKP tarafından meşrulaştırılması ve Türkiye içinde dinci ve Amerikancı bir yapılanmanın sağlanması Büyük Ortadoğu Projesinin birbirlerini tamamlayan ayaklardır.

Türkiye'de, etnik tabanlı bir laikçi-İslamcı kavgası oluşturularak, tezler-antitezler ilkesi ile mevcut düzeni değiştirip, yeniden federatif sistemin oluşturulması yönünde karşı devrimi tamamlamaya çalışan bu güçler, ülkenin bütün kalelerini ele geçirmişlerdir. Buna rağmen, bu ülkede hala mevcut düzenin değişmesini istemeyen %60 oranında bir insan topluluğu var.

Bu durumda sormak istiyorum: 1900'lerin başındaki Osmanlı İmparatorluğu'nun içine düştüğü durumla, bugün Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin içine düştüğü durum arasında bir fark var mıdır?

Atatürk dememiş miydi?

"
Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kabeleleri zapt edilmeyi (...) olabilir.

(...) İşte bu ahval ve şerait içinde dahi, vazifen; Türk istiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!" diye...

Saadet.Toksoz@PolitikaDergisi.com

Yorumlar

Kaynak URL (26/04/2024 - 18:03 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/kansiz-gelen-karsi-devrim>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/saadet-toksoz>

